

בפנים: ארבעה גברים ושתי נשים עם ילדים.

★ ★ ★ היודים צווחו בהיסטריה

דפיקה עזה וזעזוע את הדלת. "תפ תחו!" צווח כמה קולות ביחד. פנינה ואני קמנו מן המיטה. פנינה אמרה לגברים: "אתם תישארו במקומכם. תנו לנו לדבר עם המשטרה." אחר-כך פנתה אל השוטרים, מי בעד לדלת הסגורה: "מה אתם רוצים מאי תנו? אנחנו לא השתתפנו בשום הפגנה ולא עשינו כלום."

"אנחנו רוצים שתפתחו מיד — או שאנחנו נפרוץ בכוח!" היתה התשובה.

אירה נוראה שררה בדירה הקטנה. הגברים התקבצו בחדר הפנימי הקטן; פנינה ואנוכי עמדנו מול הדלת החיצונית. על דור עותיה של פנינה ניתלו שני ילדיה, אחד בן שלוש וחצי ואחד בן שנתיים, מבוהלים ובריכים בהיסטריה. על הגג נשמעו רקיעות רגליים, והטיח התקלף מבין קורות העץ המחזיקות אותו. פחדנו פחד מוות. פתאום הוגי חתה מהלומה חזקה על הדלת. הבית הערבי הישן רעד כולו מעוצמת המכה — והדלת עם המשקוף נקרעה מתוך הקיר והשתטחה על הריצפה, בתוך החדר.

השוטרים שפרצו את הדלת רצו להתפרץ פנימה, אל תוך החדר. פנינה עמדה לפנינה והתחננה בפניהם שלא יכנסו לחדר, כי עלול לקרות אסון. יכולתי גם לשמוע קולות של הגברים, הקוראים לשוטרים שלא יתפרצו פנימה, כי זה יגמר באסון גדול.

★ ★ ★ "נזרוק רימון!"

אז שמענו קולות בוקעים מרמקול גדול, שהובא במיוחד עלי ידי המשטרה. ממש כמו מיבצע לכיבוש מיבצר של האויב. מישהו קרא ברמקול: "הרימו את הידים וצאו החוצה. אם לא תצאו, נזרוק רימון בפנים!"

עכשיו היינו כולנו מרוכזים בפניה של החדר הפנימי, מבוהלים עד מוות. "רימון?" אמרתי לעצמי, "יזרקו עלינו רימון? ריבוננו של עולם, רוצים להרוג את כולנו?" והתי חלנו לצחוק. צחחנו וצעקנו. היינו בטוחים שכל רגע יתפוצץ רימון ויחסל אותנו כמו

שקט מתוח

כך הוגדר מצב זה בהודעות הרשמיות. פירושו: כיתה מוגברת של שוטרים הי חוסמת את אחד המבואות לשכונה (משמאל), מוכנה בכל רגע להי

או מאה שוטרים עם רימונים — בשביל לעשות לנו מסיבה? איך יכולנו להאמין ש לא יגעו בנו לרעה, שכל שניה התכוננו לרימון שיחסל אותנו? ברגע זה נשמעה ירייה. תמונה של פרחים, שהיתה תלויה על קיר החדר החיצוני —

חדר שלא עמד בו אף אחד באותו רגע — התרסקה מכדור. לשניה השתרר שקט, ואחר כך קרא אחד הקצינים מבחוק: "גם לנו יש נשק ונדע להשתמש בו! אני מציע לכם ש תרימו את הידים ותצאו החוצה!" נשמעו עוד קריאות, לא כל כך מתוננות: "אנחנו ניגמור אתכם, שומעים?" "נוריד לכם את הראש אחת ולתמיד!" "דעו לכם, שום דבר לא ישתנה! ככה תישארו עד שתמותו!" אני לא יודעת מי זה היה שירה את היריה מתוך החדר שלנו. אבל הוא לא ירה בשוטרים, רק ירה בשביל להראות שיש לו נשק להגן על חייו וחי הנשים והילדים.

★ ★ ★ שני לבבות חרוכים

הקצין זינגר עמד ליד הדלת החיצונית וקרא לנו לצאת. בעלי השיב: "תבטיח קודם שלא תגעו בנו!" הקצין הבטיח. מבפנים גים קראנו לו: "לא מאמינים לך. תישבע שלא תעשו לנו כלום." אז נשבע הקצין: "אני נשבע לך בהן צדק, בחיי הילדים שלי, שאיש לא יגע בכם, לא פה ולא במשטרה." דויד ניגש לפתח ויצא ראשון אל השוטרים. אמרו לי אחר-כך שבידו החזיק אקדה ומחסנית עם כדורים. אני עצמי לא ראיתי את זה. לא היו לי עיניים לדברים כאלה. אני גם לא ידעתי אף פעם שיש לו אקדה. אחרי דויד יצאו יתר הגברים, אחד אחד הם נלקחו החוצה, הוכנסו למכוניות משטרה. ביקשנו גם אנחנו ללכת איתם, אבל ה קצין זינגר ענה לנו: "לכן אין מה לעשות שם. הישארו כאן." אחר-כך החלו השוטרים בחיפושיהם. הם הפכו את כל הדירה על ה ראש, ניגשו לספה המשמשת גם מיטה למשפת מאן. פתחו אותה והוציאו מבפנים ארגז קטן שהכיל את הניירות של אירגון ליכוד עולי צפון-אפריקה. בעלה של פנינה הוא גובר האירגון, והחזיק אצלו בבית את רשימת החברים ואת יתר המסמכים. הוא לא הסתיר אותם שם מפני שהיו סודיים או משהו. האירגון שבעלי עימד בי ראשו הוא ארגון חוקי, הרשום אצל הממשלה. חיים ממאן החזיק את הרשימות אצלו בבית, בתוקף תפקידו הגלוי. אבל לפנינה אשתו לא היה איפה להחזיק אותן. יש להם בדירה רק ארון אחד, והוא מלא וגדוש. היא גם לא רצתה להניח את זה במקום שהילדים יכולים לגשת אליו ולקרוע את הניירות. השוטרים קפצו על הארגז כמו על אוצר גדול. פנינה אמרה להם: "מה תעשו בזה? הרי זה רכוש של אירגון חוקי, ובכלל — כל מי שרשום בכרטיסיה הזאת, כבר עצר תם אותו!" הם רק משכו בכתפיהם ויצאו. אחריהם השאירו בית הרוס ושני לבבות חרוכים.

כלבים. "מה עשינו?" התחלנו לצעוק לעבר השוטרים, "רצחנו, שדדנו?" ואו נשמע הרמקול: "כאן מדבר הקצין שפי. אל תפחדו, אנחנו פה, איש לא יגע בכם. הרימו את הידים וצאו החוצה." איש לא יגע בנו לרעה? ובשביל מה הבי

פעולת שיהור

מבוצעת בידי חוליית שוטרים. שוטר אחד כבר הספיק לטפס ולעלות על אחד הגגות, נראה בתמונה כשהוא עוזר לחברו לעלות אחריה חתור